

správního řízení vydán všeobecný předpis toho obsahu, že důkazy musí se konati bezprostředně před úřadem, který o věci rozhoduje, ani předpis, že by svědci se musili vyslychati pod přísahou. Námitka stížnosti po této stránce by mohla míti úspěch jen tehdá, kdyby byl vydán nějaký zvláštní předpis takového obsahu v oboru pojištění nemocenského. Takového předpisu však nelze shledati v zák. čl. XIX:1907, upravujícím pojištění pro případ nemoci.

Stížnost namítá však dále, že podání odhlášky zaměstnavatelem nebylo prokázáno, zejména že nemůže zjištění o včasné odhlášce nahraditi pouhé tvrzení starostů t.-ských, že Jakub G. vystoupení svých zaměstnanců K. a L. pokladně ohlásil, když ani jeden ze svědků nemohl potvrditi, že odhlášky byly vyhotoveny a v jeho přítomnosti expedovány a že odhlášky pojišťovna skutečně převzala. Po této stránce sluší stížnosti přisvědčiti.

Dle § 14 odst. 1 zák. čl. XIX:1907 je zaměstnavatel povinen vystoupení zaměstnanců pojistné povinnosti podrobených ze zaměstnání do 8 dnů od výstupu ze zaměstnání oznámiti okresní dělníky pojišťující pokladně; opomenutí této povinnosti má dle 3. odstavce tohoto paragrafu za následek, že zaměstnavatel je povinen příspěvky až do skutečného odhlášení ze svého zaplatiti. Aby důsledek tento nenastal, musí býti prokázáno, že zaměstnavatel ve lhůtě zákonné takovou odhlášku učinil u pokladny.

Pokládá-li žal. úřad tuto skutečnost za zjištěnou na podkladě výpovědi svědků, kteří povšechně jen tvrdili, že Jakub G. své zaměstnance K. a L. ze služeb svých odhlásil a že platební příkazy byly pokladně vráceny s podotknutím, že Jakub G. vystoupení jmenovaných sluhů ze zaměstnání již ohlásil, vytýká stížnost tomuto zjištění právem podstatné vady, když z něho ani neplyne, kdy Jakub G. odhlášku vyhotovil a kdy odhláška tato pokladny skutečně došla (srovn. Boh. A 7094/28 a 7928/29). Zjištění úřadu obsahuje jen konklusi, aniž konkluse tato jest podepřena skutkovými zjištěními, která tuto konklusi opodstatňují.

Nař. rozhodnutí jest proto stíženo podstatnou vadou.

#### Č. 9045.

**P o j i š t ě n í n e m o c e n s k é:** Následky § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 nastanou, nebyl-li zaměstnanec u nemoc. pojišťovny přihlášen včas, ať se tak stalo úmyslně či nedopatřením.

(Nález ze dne 7. února 1931 č. 1587.)

**P r e j u d i k a t u r a:** Boh. A 7441/28, 8684/30.

**V ě c:** Alois U. v T. proti zemské správě politické v Praze o pojištění nemocenské.

**V ý r o k:** Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

**D ů v o d y:** Osp v T. nevyhověla rozhodnutím z 18. dubna 1928 odporu Aloise U. proti výměru okr. nemoc. pojišťovny v T. z 26. listo-

padu 1927, jímž byl Alois U., továrník v T., uznán povinným, aby pojišťovně nahradil dle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 náklad ve výši 5375 Kč 10 h, který pojišťovna učinila za dělnici Louisu Ch., vstoupivší do zaměstnání dne 8. listopadu 1926; osp uznala, že Alois U. je povinen dle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 k náhradě nákladu, učiněného skutečně ústavem ve výši 5163 Kč 10 h, poněvadž Louisa Ch. podle dobrozdání ošetřujícího lékaře ústavního již dne 25. listopadu 1926, tedy před ohlášením, učiněným dne 26. listopadu 1926, byla nemocnou, t. j. potřebnou lékařského ošetření a léků.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zsp. v Praze odvolání Aloise U. proti nálezu osp-é a potvrdila nález ten ze správných důvodů v něm uvedených; k námitce odvolání, že opožděné přihlášení zaměstnankyně se nestalo úmyslně, nýbrž opomenutím, připomenula zsp, že takováto okolnost nemůže před zákonem omlouvatí, protože právě v zájmu pojišťoven byla zaměstnavatelům uložena přihlašovací povinnost. Neučiní-li tak zaměstnavatel způsobem, jak zákon vyžaduje, musí nésti nepříznivé následky, které zákon k tomuto opomenutí pojí.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil: — — —

Ve směru skutkovém zjistil žal úřad, že Louisa Ch., vstoupivší do zaměstnání u st-le již dne 8. listopadu 1926, byla přihlášena k pojištění u okr. nemoc. pojišťovny v T. teprve dne 26. listopadu 1926, ač již před tím dne 25. listopadu 1926 byla nemocnou, t. j. potřebnou lékařského ošetření a léků. Nepopíraje, že přihláška k pojištění dle zák. č. 221/24 se stala až po uplynutí lhůty, stanovené §em 17 tohoto zák., spatřuje st-l nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že žal. úřad shledal jej povinným k náhradě, neuznav správnost námítky st-lovy, že tendencí předpisu 3. odstavce § 20 zák. je činiti zaměstnavatele zodpovědná jen za vědomé opomenutí přihlášky, nikoli však — jak se to stalo v daném případě — za nedopatření přihodivší se podřízenému úředníku, jemuž bylo svěřeno obstarávání přihlášek k pojištění. Námitku tuto neuznal nss důvodnou.

St-l přehlíží, že ustanovení 2. odstavce § 20 zák. č. 221/24 pojí následky v tomto předpise vytčené k pouhé skutečnosti, že pojištěnec nebyl přihlášen vůbec, nebo byl přihlášen nenáležitým způsobem nebo pozdě, aniž požaduje, aby zanedbání to bylo vědomé. Znění 2. odstavce § 20 zák. č. 221/24 v podstatě se kryje s dřívější normou § 32 nemoc. zák. č. 33/1888 ř. z., kterou vyložil již nss v nál. Boh. A 7441/28 v ten rozum, že norma tato má za účel zajistiti, aby zaměstnavatelé povinnosti jim uložené dostáli, a má povahu pořádkové pokuty, které se zaměstnavatelé mohou vyhnouti jedině přesným zachováním předpisu o povinnosti ohlašovací, aniž jest třeba, aby přihláška byla zameškána zavinením zaměstnavatelovým, pokud se týče jednáním vědomým. Míjí se proto cíle veškeré vývody stížnosti, které připínají se k mylnému předpokladu, že lze použití předpisu 2. odstavce § 20 zák. č. 221/24 pouze při opomenutí vědomém (srov. Boh. A 8684/30). — — — — —